

Sygn. akt III KK 152/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **K. P.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i inne,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 8 czerwca 2022 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego,

na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 10 stycznia 2022 r., sygn. akt III K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karach pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych w
warunkach art. 91 § 1 k.k. (pkt XXXI) i kary łącznej pozbawienia
wolności (pkt XXXII) oraz rozstrzygnięć zawartych w punktach od
XXXIII do XXXVI i w tym zakresie przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K.**

UZASADNIENIE

K. P. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od nieustalonego dnia w lipcu 2019 r. do dnia 5 grudnia 2019 r. w K., Z., P., W., M., B. i innych miejscowościach wspólnie z: P. W., A. J. i innymi ustalonymi i nieustaloną osobą, co do których postępowanie toczy się odrębnie, a w okresie od dnia 15 września 2019 r. do dnia 5 grudnia 2019 r., także wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, co do której postępowanie umorzono wobec jej śmierci, brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw w postaci kradzieży z włamaniem do samochodów głównie metodą na tzw. walizkę, polegającą na wykorzystywaniu sprzętu elektronicznego celem przechwycenia sygnału przesyłanego z oryginalnego pilota samochodu, celem pokonania zabezpieczeń fabrycznych, a w konsekwencji umożliwiającą nieautoryzowane uruchomienie pojazdu wyposażonego w tzw. system bezkluczykowy „Keyless go”, a następnie sprzedażą skradzionych pojazdów w całości nn. osobom bądź ukrywaniem, demontażem i usuwaniem numerów identyfikacyjnych w tzw. dziuplach samochodowych działających na potrzeby grupy, a następnie wypożyczaniem busów w celu przewozu części i dalszą dystrybucją części samochodowych, w ramach których poszczególni jej członkowie odpowiadali za poszczególne etapy procederu przestępczego, on zaś dokonał skontaktowania członków grupy z A. J., pośredniczył w jego kontaktach oraz pomagał w ukryciu zdemontowanych części samochodowych, poprzez ich przewóz wypożyczonymi busami do J. K., dokonywał bezpośrednich kradzieży, to jest popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.,
2. w dniu 29 października 2019 r. w Z. i B. pomagał w ukryciu i zbyciu części i podzespołów samochodowych o wartości nie mniejszej niż 500 zł pochodzących z przestępstw kradzieży z włamaniem samochodów osobowych luksusowych marek, popełnionych w ramach działalności grupy przestępczej opisanej w pkt. I, w okresie od dnia 14 lipca 2019 r. do dnia 28 października 2019 r., to jest popełnienie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k.,

3. w dniu 15 listopada 2019 r. w B. i N. woj. (...) i (...) pomagał w ukryciu i zbyciu części i podzespołów samochodowych wartości nie mniejszej niż 500 zł pochodzących z przestępstw kradzieży z włamaniem do samochodów osobowych luksusowych marek, popełnionych w ramach działalności grupy przestępczej opisanej w pkt. I, w okresie od dnia 14 lipca 2019 r. do dnia 28 października 2019 r., to jest popełnienie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k.

Do aktu oskarżenia prokurator dołączył, w trybie art. 335 § 2 k.p.k., wniosek o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonymi kar.

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2022 r., sygn. akt III K (...), Sąd Okręgowy w K. w punktach:

1. uznał K. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,
2. orzekając w zakresie czynów zarzucanych K. P. w pkt. II i III aktu oskarżenia Sąd przyjął, że każdego z nich ww. dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej zarzucanej mu w pkt. I aktu oskarżenia i każdy z tych występków zakwalifikował jako przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a nadto przyjął, iż czynów opisanych w pkt. II i III aktu oskarżenia K. P. dopuścił się działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i za przestępstwa te, na podstawie art. 291 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 140 stawek dziennych ustalając, iż wartość każdej stawki wynosi 10 zł,

XXXII. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., Sąd w miejsce jednostkowych kar

pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego K. P. w pkt. XXX i XXXI części dyspozytywnej wyroku, wymierzył ww. karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności,

XXXIII. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu K. P. wykonanie kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności - wymierzonej mu w pkt. XXXII części dyspozytywnej wyroku - na okres próby wynoszący 2 lata,

XXXIV. na podstawie art. 73 § 2 k.k. w okresie próby Sąd oddał oskarżonego K. P. pod dozór kuratora,

XXXV. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 7 k.k. w okresie próby Sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od przebywania w środowiskach grup przestępczych oraz osób związanych z przestępczością przeciwko mieniu,

XXXVI. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny w ilości 140 stawek dziennych okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, to jest tymczasowego aresztowania od dnia 13 maja 2020 r. od godz. 06:05 do dnia 23 lipca 2020 r. do godz. 06:05, przyjmując, iż 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie odpowiada 2 stawkom dziennym grzywny.

Rozstrzygnięcie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się wobec K. P. z dniem 18 stycznia 2022 r.

Kasację od orzeczenia Sądu Okręgowego wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karach: pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych w warunkach art. 91 § 1 k.k. (pkt XXXI) i łącznej pozbawienia wolności (pkt XXXII), na niekorzyść oskarżonego K. P..

Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 343 § 6 i § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wadliwie zmodyfikowanego wniosku prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego K. P. i orzeczenie

uzgodnionych z oskarżonym kar i innych środków przewidzianych za zarzucane mu przestępstwa, a następnie wydaniu wyroku, w którym wymierzono oskarżonemu, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., za popełnienie dwóch przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., nieobjętą uzgodnieniem jednostkową karę grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych po 10 zł każda i karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz połączono ostatnią z nich z karą 4 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzoną za popełnienie występku z art. 258 § 1 k.k., w konsekwencji czego, z rażącą obrazą art. 86 § 1 k.k., orzeczono karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, a więc powyżej dopuszczalnej granicy jej wymierzenia, którą określa suma kar podlegających łączeniu.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części, a w konsekwencji również rozstrzygnięć zawartych w punktach od XXXIII do XXXVI i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w K., do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co pozwalało rozpoznać ją na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest konsekwentnie pogląd, że uwzględniając na podstawie art. 343 § 6 k.p.k., wniosek prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za dany występki (art. 335 § 1 k.p.k.), czy też wniosek prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego, dołączony do aktu oskarżenia (art. 335 § 2 k.p.k.), sąd związany jest treścią takiego wniosku. Oznacza to, że potrzeba dokonania w tym zakresie jakichkolwiek zmian uzależniona jest od dokonania modyfikacji treści wniosku przez strony. Wydanie orzeczenia odbiegającego od uzgodnień poczynionych pomiędzy oskarżycielem publicznym, a oskarżonym stanowi zaś rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 343 § 6 i § 7 k.p.k., mające istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2013 r., III KK 265/13, LEX nr 1380961; z dnia 7 września 2017 r., IV KK 271/17, LEX nr 2390755; z dnia 24 stycznia 2018 r., III KK 252/17, LEX nr 2435622; z dnia 13 czerwca 2019 r., V KK 336/18, LEX nr 2687723).

Przenosząc te poglądy na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że w toku postępowania przygotowawczego oskarżony wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze i uzgodnił z prokuratorem warunki konsensualnego zakończenia postępowania.

Z analizy akt sprawy wynika, że prokurator do aktu oskarżenia dołączył wnioski o skazanie oskarżonego K. P. bez rozprawy i wymierzenie mu uzgodnionych kar:

1. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. (czyn I) - 4 miesiące pozbawienia wolności,
2. za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. (czyn II) - 4 miesiące pozbawienia wolności, grzywny 100 stawek dziennych po 10 zł każda,
3. za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. (czyn III) - 4 miesiące pozbawienia wolności, grzywny 100 stawek dziennych po 10 zł każda,

a następnie kary łącznej „rok - 10 m-cy pozbawienia wolności” z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 2 lata, grzywny 140 stawek po 10 zł każda oraz dozoru kuratora sądowego w okresie próby, obowiązku powstrzymywania się od kontaktów z osobami dokonującymi przestępstw przeciwko mieniu i grupami przestępczymi, zwolnienia z kosztów postępowania” (Tom XLI, k. 8296 verte).

Powyższe jest zgodne z tym, o co wnosił K. P., w toku jego przesłuchania w charakterze podejrzanego, w dniu 18 listopada 2021 r. (Tom XL, k. 8240 - 8242).

Na posiedzeniu Sądu Okręgowego w K. w dniu 30 grudnia 2021 r., strony, prawidłowo zawiadomione, nie uczestniczyły. W jego toku, Sąd stwierdził, że zachodzi konieczność modyfikacji wniosku oskarżyciela publicznego, w odniesieniu do oskarżonego K. P. „poprzez uzupełnienie opisu czynów zarzucanych w pkt 2 i 3 w ten sposób, iż każdego z tych czynów dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej uzupełniając kwalifikację prawną poprzez przyjęcie w przypadku każdego z tych czynów również art. 65 § 1 k.k. i przyjęcie, że te dwa czyny stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 §1 k.k.” (Tom XLII, k. 8596 - 8602).

Prokurator obecny na posiedzeniu oświadczył, że nie sprzeciwia się propozycji Sądu co do uzupełnienia opisu czynów zarzucanych m. in. oskarżonemu K. p., jak i kwalifikacji prawnej. Ponadto poinformował Sąd, że jest możliwość kontaktu z oskarżonym K. P., bądź jego obrońcą i wniósł o zarządzenie przerwy. Po przerwie stawiał się obrońca ww., a prokurator oświadczył, że skontaktował się z oskarżonym i „poinformował K. P., iż sąd uzależnia uwzględnienie wniosku wobec niego od modyfikacji opisu dwóch czynów, które są mu zarzucane w pkt 2 i 3, a także kwalifikacji prawnej tych czynów. K. P. oświadczył, iż wyraża zgodę na taką modyfikację pod warunkiem, iż nie wpłynie to na wymiar uzgodnionych kar, zwłaszcza kary łącznej i na wniosek o zwolnienie go w całości z kosztów”.

Obrońca oskarżonego oświadczył, iż w imieniu mocodawcy wyraża zgodę na wydanie wyroku bez przeprowadzenia rozprawy i zmodyfikowanie opisu dwóch czynów zarzucanych w pkt 2 i 3, a także kwalifikacji prawnej pod warunkiem, że sąd orzeknie kary, które do tej pory zostały uzgodnione z prokuratorem i zwolni oskarżonego z kosztów.

Z powyższej chronologii przebiegu postępowania sądowego wynika, że Sąd zasadnie stwierdził, iż wniosek oskarżyciela publicznego, w formie załączonej do aktu oskarżenia, nie mógł być zaakceptowany, z uwagi na obrazę art. 65 § 1 k.k., a zarazem istnienie przesłanek do przyjęcia ciągu przestępstw, czyli wymierzenia jednej kary, w trybie art. 91 § 1 k.k., za popełnienie dwóch przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Powyższe było przyczyną zastosowania przez Sąd procedury określonej w art. 343 § 3 k.p.k. i uzależnienia uwzględnienia wniosku od dokonania w nim, przez prokuratora, wskazanej przez siebie zmiany. Prokurator wyraził zgodę na dokonanie sugerowanych zmian, które zostały zaakceptowane przez oskarżonego. Sąd nie wskazał jednak (w związku z koniecznością zastosowania art. 91 § 1 k.k.), jakie kary (pozbawienia wolności i grzywny) uważa za zasadne do orzeczenia za ciąg przestępstw z art. 291 § 1 k.k. Do kwestii tej, w zmodyfikowanym wniosku, nie odnieśli się również prokurator, jak i oskarżony.

W związku z powyższym, przyznać należy rację autorowi kasacji, że zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącą obrazą przepisów prawa procesowego, a mianowicie doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów art. 343 § 6 i § 7

k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., a także prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 k.k., co miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku.

Mając powyższe na uwadze, zasadny jest wniosek Prokuratora Generalnego zawarty w *petitum* nadzwyczajnego środka zaskarenia i dlatego też rozstrzygnięto jak w wyroku.

Procedując, we wskazanym zakresie, ponownie Sąd meriti winien kierować się treścią powołanych przepisów prawa – bacząc w szczególności, by ostateczna treść przedmiotowego wniosku była: jasna, jednoznaczna i kompletna.